

D ů v o d y:

Právní názor nižších soudů, že uhrazovací jistina přikázaná na poživací právo se musí podle § 225, odst. 2 ex. ř. uložit vždy celá na úrok, i když někteří pro případ jejího uvolnění na ni odkázaní věřitelé souhlasí, aby část na ně připadající byla ponechána věřiteli, není správný. Podle § 152 ex. ř. může si totiž vydražitel při složení nejvyššího podání sraziti, co připadá na úhradu jím započtením na nejvyšší podání převzatých pohledávek, služebností, výměnku a jiných věcných břemen. Tomuto ustanovení § 152 ex. ř. odporuje ovšem zdánlivě § 225, odst. 2 a § 226, odst. 1 ex. ř., podle kterých jest uhrazovací jistinu uložit na úrok, přesto, že vydražitel musí nésti převzaté břemeno. Ve skutečnosti tu však není žádného rozporu, neboť poslední ustanovení předpokládají, že nejvyšší podání bylo hotově složeno a, že nedošlo ke srážkám, které jsou podle § 152 ex. ř. přípustné. K takovým srážkám však došlo v projednávaném případě, pokud jde o pohledávky přikázané pro případ uvolnění uhrazovací jistiny Elišce a Hermině Sp-ým, — nikoliv ovšem i pokud jde o pohledávku Rolnické záložny ve V., o které prohlásil vydražitel, že i na ní bylo složeno nejvyšší podání. — Vydražitel proto nemusí, když tomu ani nebrání dražební podmínky a když zejména obě věřitelky s tím souhlasí, částky uhrazovací jistiny na ně připadající ukládati na úrok, poživací právo zůstane v knihách váznouti právě tak, jako knihovní pohledávka věřitelů, pokud jsou odkázány na nesloženou část uhrazovací jistiny (§ 237, odst. 3 ex. ř.) a dokud jinak nezanikly. Po eventuelním zániku poživacího práva před vyčerpáním uhrazovací jistiny případně zbývající uhrazovací jistina soudem určeným následujícím věřitelům (Neumann, str. 737, vyd. 1928).

Čís. 17461.

Bylo-li nájemci v soudní výpovědi uloženo, aby vyklidil byt »v ustanovený čas« bez bližšího určení, jest tím podle okolností rozuměti čas, určený ve výpovědním a stěhovacím řádě (pro Čechy nař. zem. pres. v Praze z 8. května 1934 č. 119 Sb. z. a n.). V takovém případě počíná běžeti lhůta podle § 575, odst. 3 c. ř. s. teprve okamžikem uplynutí lhůty k plnění podle výpovědního a stěhovacího řádu (§ 6, odst. 3 uved. nař.).

(Rozh. ze dne 15. listopadu 1939, R I 428/39.)

Soudní výpovědi ze dne 10. ledna 1939 byla dána povinnému čtvrtletní výpověď z bytu ke dni 1. dubna 1939 s návrhem, aby bylo povinnému uloženo najatý předmět »v ustanovený čas« pod exekucí odezdati. P r v ý s o u d zamítl návrh na povolení exekuce podaný na základě tohoto exekučního titulu dne 24. dubna 1939 proto, že exekuční titul zanikl již 15. dubna 1939, poněvadž zní k vystěhování dne 1. dubna 1939. R e k u r s n í s o u d vyhověl návrhu. D ů v o d y: Exekuční tituly v nájemním řízení vzniklé jsou ve své platnosti časově omezeny ustanovením § 575 (3) c. ř. s. Podle něho soudní výpověď, proti níž včas nebyly podány námitky, pozbude platnosti, jestliže není navržena exe-

kuce na vyklizení ve čtrnácti dnech po tom, kdy mělo dojít k vyklizení. Pro určení počátku lhůty § 575 (3) c. ř. s. jest především uvést, že běh této lhůty nemůže počítí dříve, nežli lze vésti exekuci, t. j. teprve tehdy, až již uplynula lhůta k plnění, kterou určuje § 573 c. ř. s. Podle něho, nebylo-li tu ovšem zvláštní úmluvy, jest pro čtvrtletní výpovědi určena tato lhůta stěhovacím řádem pro Čechy a to datem 14. ledna, dubna, července a října. Teprve tímto datem počíná tedy běžeti lhůta § 575 (3) c. ř. s. Proto první soud neprávem zamítl návrh vymáhající strany na povolení exekuce.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Soudní výpovědi ze dne 10. ledna 1939, na základě níž je exekuce žádána, byla povinnému dána čtvrtletní výpověď ke dni 1. dubna 1939 s návrhem, aby mu bylo uloženo, by najatý předmět »v ustanovený čas« pod exekucí odevzdal. Rčení »v ustanovený čas« uvedené ve výpovědi, neznamená v tomto případě nic jiného nežli čas určený ve výpovědním a stěhovacím řádu pro Čechy (nař. zem. presidenta v P. ze dne 8. května 1934 č. 119 Sb. z. a n.), to jest, že povinný musí a exekucí může býti donucen vykliditi byt teprve dne 14. dubna 1939 do 12. hodiny (§ 6 odst. 3 cit. nař.). Třeba tudíž míti za to, že teprve tímto okamžikem uplynula lhůta k plnění, a proto právem vyslovil soud rekursní, že teprve tímto datem počíná běžeti lhůta § 575 odst. 3 c. ř. s. Byl-li tedy exekuční návrh podán dne 24. dubna 1939, byl podán včas.

Čís. 17462.

Do pozemkových knih nelze zapsati právo bezplatného používání převozu přes řeku jako služebnost (§ 482 obč. zák.).

Je-li v knihovní žádosti právo, které se má zapsati, označeno pouze slovy »bezplatné používání převozu«, není jeho obsah a rozsah určen způsobem, stanoveným v §§ 5, 12 knih. zák.

(Rozh. ze dne 15. listopadu 1939, R I 550/39.)

Státní pozemkový úřad v knihovní žádosti ze dne 24. září 1931 žádal za vklad služebnosti bezplatného používání mostu přes Labe patřícího k velkostatku K., později opravil tuto žádost v té době ještě nevyřízenou tak, že slovo »mostu« škrtl a nadepsal slovo »převozu«. Oprava ta byla provedena úředně též v příslušné přidělové listině ze dne 24. září 1931. První soud této žádosti vyhověl. Rekursní soud žádost zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.